

разлѣ нѣкаква божествена свѣтлина.

Никога тѣ не бѣха чували такъвъ гласъ. Попъ Цаньо още веднѣжъ погледна отъ олтара, засмѣ се доволенъ и продължи облекченъ службата си.

Даскалъ Тодоръ притвори очи.

Уплахата и бледнината се изгубиха отъ лицето му. Той слушаше блаженъ този чуденъ гласъ и силно стискаше ржката на Дякона.

Когато църква пустна, около младия пѣвецъ се натрупаха млади и стари, които искаха да узнаятъ, отъ кжде е и какъвъ е този непознатъ сладкогласенъ човѣкъ. Дойде усмихнатъ и попъ Цаньо. Той стисна ржката на Апостола.

— Ти си роденъ за църковенъ пѣвецъ, чедо. Кжде си се училъ?

— Като момче бѣхъ послушникъ въ единъ манастиръ, дѣдо попе. А сега . . . нали трѣбва да се живѣе, станахъ джелепинъ — тър-

говецъ на добитѣкъ! Та идвамъ и въ вашия градъ по търговия, а се отбихъ въ църква. Нали не съмъ сбъркалъ като попѣхъ?

— Какъ ще си сбъркалъ, синко! Пѣвецъ стани, а търговията остави за други . . . — бащински рече дѣдо попъ.

— Ехъ, всѣки живѣе и работи както разбира, стига да е полезенъ народу. За тозъ занаятъ съмъ се заловилъ, него ще карамъ, — отвърна Левски, за да задоволи любопитството на трѣвненци.

Вечерята той събра въ дома на даскала хората отъ тайния комитетъ, за да имъ даде своитѣ нареждания.

На другия день, когато зимното слънце блесна задъ Балкана, Левски възседна коня си и, свитъ върху седлото, пое къмъ Търново.

Очитѣ му свѣтѣха доволни отъ извършеното въ Трѣвна.

Петъръ Стжповъ

БЪЛГАРСКИ УЧЕНИЦИ

Ний учимъ се, растемъ и пѣемъ въ свободна българска земя, надъ нашитѣ чела се вѣятъ училищнитѣ знамена.

И родолюбието здраво въ гърдитѣ като жаръ сияй, и ний се готвимъ да направимъ Родината си земенъ рай.

Днесъ българскитѣ ученици израстватъ съ книгата въ ржка: велика армия войници за знание и свѣтлина.

Но нѣкога, ако, Родино, врагъ влѣзе въ родната земя, кълнемъ се — съ бойна карабина ще пазимъ своята свобода.

Родино, ти въ кръвта ни бликашъ,
ти свѣтишъ въ нашия животъ.
Живѣй, Българо велика,
живѣй, нашъ български народъ!

Б. Овесянинъ